

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

3-4. FEJEZET

A 2. fejezetben Pál azt mondja a zsidónak, hogy a törvény maga nem igazít meg senkit, csak a törvény megtartása igazíthat meg. Tehát nem a fizikai, hanem a lelki körülmetélkedés számít Isten előtt. Ebből következik viszont egy kérdés:

vs. 1. Mi akkor a zsidó előnye, vagy mi a körülmetélés haszna?

Pál válasza:

vs. 2. Minden szempontból sok.

Ennek ellenére csak egy előnyt ír le, amely a legfontosabb:

vs. 2. Elsősorban az, hogy Isten rájuk bízta igéit.

Ez egy hatalmas nagy előny! Soha ne becsüljétek le Isten Igéjének értékét és az ebből származó előnyt. Isten a zsidóknak jelentette ki az Igét, ők pedig nagy gondossággal és pontossággal megőrizték azt. Igen hálásak lehetünk nekik, mert olyan tiszta formában őrizték meg, ahogy Isten nekik adta, és olyan hibátlanul, amennyire csak emberileg lehetséges.

Hatalmas megtiszteltetésnek számított, amikor valakinek a Szentírás másolása volt a foglalkozása. Szent megbízatásnak tartották, mert Isten Igéjét nagyon szentként kezelték. Ahelyett, hogy a szöveget szavanként vagy mondatonként másolták volna, a betűket egyenként másolták le. Egyik másolta, a másik ellenőrizte a másolást. A másolatokban nem lehetett egyetlen javítás, áthúzás, vagy akár a legkisebb változtatás sem. Ha elkövettek egy hibát, akkor az egészet előlről kellett kezdeniük. Nem egy oldalról van szó, hanem egy egész pergamentekercsről. Például Ézsaiás próféta egész könyvét egyetlen ilyen tekercsre írták, és ha az utolsó fejezetben követték el a hibát, akkor eltépték a tekercset, és kidobták több hónap munkáját, mert hibátlan munkát kellett végezniük.

Ezért volt annyira izgalmas a Biblia kutatók számára, amikor a holt-tengeri tekercseket megtalálták, mert a tekercsek között megtalálták Ézsaiás próféta tekercsét is, amely 600 évvel régebbi volt bármely addig ismert teljes Ézsaiás kéziratnál. Így nagyon érdekes volt összehasonlítani az újabb másolatokat a holt-tengeri tekercsekkel, mert ez utóbbiak időben sokkal közelebb álltak az ézsaiási időkhöz. Lenyűgöző volt a felfedezés, hogy egyetlen lényeges különbséget sem találtak a szövegben.

Olyan hatalmas tiszteletet Istennel szemben, hogy mielőtt leírták volna azt, hogy Isten, megmosták a tollaikat, a kezüket, és friss tintába mártva írták le azt, hogy: ELOHIM.

De amikor éppen azok a mássalhangzók kerültek sorra, amelyek Isten **nevét** képviselték, előbb elmentek megfürödni, tiszta ruhát vettek, új tollat mártottak friss tintába, és csak azután írták le a mássalhangzókat: JHVH. Magánhangzókat nem írtak ide, mert azt tartották, hogy egyetlen ember sem méltó arra, hogy még csak gondolatban is kiejthesse Isten szent nevét.

vs. 3-4

Mi következik azonban ebből? Ha egyesek hűtlenné váltak, vajon az ő hűtlenségük megszünteti-e Isten hűségét?

Szó sincs róla! Sőt azt kell mondanunk: igaz az Isten, az emberek pedig valamennyien hazugok, amint meg van írva: „Igaznak kell bizonyulnod beszédeidben, és győznöd kell, amikor perelnek veled.”

Pál itt az 51. zsoltárból idéz, amelyben Dávid megvallja Istennek a Betsabéval elkövetett bűnét, és kegyelemért esedezik:

Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal!

Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkemről tisztíts meg engem!

Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van.

Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted.

Dávid tehát kijelenti, hogy Isten ítélete igazságos. Pál pedig azt kérdezi, hogy az emberek hűtlensége megszünteti-e Isten hűségét? Ezzel Pál rámutat arra, hogy néha az emberek a lehető legostobább módon az igazság egy részét kiforgatva olyan feltevésekre jutnak, melyet

azután emberi tudással próbálnak megmagyarázni. A következő gondolatmenetről van szó: 1. Isten kijelenti, hogy minden ember bűnös. 2. Isten kegyelme bőséges a bűnösök számára. 3. Isten szereti kimutatni kegyelmét azzal, hogy megbocsát a bűnös embernek. Most következik az emberi okoskodás: Ha fogom magam, és szándékosan elkövetem a bűnt, akkor ezzel tulajdonképpen Istennek adok alkalmat arra, hogy kimutassa irántam a kegyelmét, tehát Isten nem ítélné meg engem ezért. De Pál rámutat, hogy erről szó sem lehet, mert akkor hogyan ítélné meg Isten a világot.

Egyesek igen érdekes és figyelemreméltó bizonyágtételekkel állnak elő, melyek tulajdonképpen bődületes hazugságok. De nagyon izgalmasak, és sokan fellelkednek, sőt meg is térnek ezeket a dicső bizonyágtételeket hallgatva. Az igazság az, hogy előfordul, hogy krónikus hazudozók kerülnek a szószékre, akik érdekesebbnél érdekesebb sztorikat fabrikálnak arról, hogy Isten miként váltotta meg őket.

Például évekkal ezelőtt a mi környékünkön is megjelent valaki, aki azt állította magáról, hogy ő egy tudós, aki az űrkutatásban dolgozik, és valamiféle újonnan fejlesztett gépről beszélt, amelynek a mutatója jobbra vagy balra kilendül, ha emberekre kapcsolják. Elmondta, hogy a gépet rákötötték egy bűnözőre, aki a halálos ágyán volt, és a mutató teljesen a negatív irányba ugrott, majd rákötötték egy szent életű emberre, és a mutató a pozitív irányban majdnem kifutott a skálából. Arról is beszámolt, hogy Isten megjelent neki egy tűzgömbben, ott ült mellette az autóban, meg ilyenek. Sok gyülekezetet meglátogatott a környékünkön, és beszélt csodálatos megtéréséről, meg arról, hogy amikor látta a mutatókat a pozitív irányba kibillenni, rájött, hogy Isten valóságos, és térdre borult, hogy dicsőíthesse, meg más hasonlókat mesélt mindenütt. Ha Isten igazsága a hazugságain keresztül bővülködött, akkor miért kellene őt elítélni, hisz lám milyen sok ember megtért a bizonyágtételei során. Egyesek szerint a cél szentesíti az eszközt. Pál azt mondja, hogy korántsem így van ez!

vs. 5-8

Ha pedig éppen a mi hamisságunk teszi nyilvánvalóvá Isten igazságát, akkor mit mondjunk?

Emberi módon szölok: igazságtalan az Isten, hogy kiönti ránk haragját?

Szó sincs róla! Hiszen akkor hogyan ítélné meg Isten a világot?

Mert ha Isten igazsága az én hazugságom által lett naggyá az ő dicsőségére, akkor miért esem én még mindig ítélet alá, mint bűnös?

Vagy talán igaz az, amivel rágalmaznak minket, és amit állítanak némelyek? Hogy tudniillik így beszélünk: tegyük a rosszat, hogy a jó következze belőle! Az ilyeneket méltán sújtja az ítélet!

Az emberek sokszor azt gondolják magukról, hogy valami különleges osztályba tartoznak, hogy velük szemben Isten kivételesen elnéző lesz. „Hiszen nézzétek csak meg azt a sok mindent, amit mi Istenért teszünk, és ezt a sok gyümölcsöt, amit Isten országának termelünk.” De ez nagy tévedés! Isten meg fog ítélni.

vs. 9-11

Mi tehát az igazság? Különbek vagyunk? Egyáltalában nem! Hiszen előbb már kimondtuk azt az ítéletet, hogy zsidók is, görögök is mind bűnben vannak amint meg van írva: „Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent.

Figyelemre méltó ez a mondat, amit Pál a zsoltárokból idéz. Gyakran azt halljuk egyesektől, hogy „minden vallás Istenhez vezet, és ha valaki őszinte, akkor Isten biztosan elfogadja az őszinteségét, hiszen nézd, hogy milyen buzgón keresi Istent. Vagdossák magukat, különböző próbatételek elé állítják magukat, órákat töltenek meditációval, biztosan el fogja Isten őket fogadni, hiszen Őt keresik. Az Ige azt mondja, hogy ők nem Istent keresik. De hát akkor mit csinálnak? A motivációjuk gyakran az, hogy lelki nyugalmat találjanak, nem pedig Istent. Amint meg van írva: „Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent.”

vs. 12-18

„Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem.

Nyitott sír a torkuk, nyelvükkel ámítanak, kígyóméreg az ajkukon; szájuk átokkal és keserűséggel van tele.

*Lábuk gyors a vérontásra,
romlás és nyomorúság jár a nyomukban,
és a békesség útját nem ismerik:
Isten félelmével nem törődnek.”*

Itt Isten azoknak az embereknek az állapotáról beszél, akik Isten nélkül élnek.

vs. 19-20

Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azt a törvény alatt élőknek mondja, hogy elnémuljon minden száj, és az egész világot Isten ítélje meg.

Mert a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó sem öelötte. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.

Ez az a pont, ahol nagyon sokan félresiklanak. Mert Isten nem azért adta a törvényt, hogy ez legyen a megigazulásunk alapja, hanem azért, hogy nyilvánvalóvá tegye az emberek bűnösségét az egész világ számára. Sokan szeretik reklámozni és dicsőíteni a saját igaz cselekedeteiket és a saját jóságukat, sőt még Isten előtt is ki merik jelenteni, hogy jók vagy erkölcsösek. A zsidók is ezt teszik, amikor a jó cselekedeteik alapján keresik Istent. A Yom Kippur volt az a nap, amikor régen a főpap bement a szentek szentjébe, és áldozatot mutatott be Istennek a nép bűneiért. Manapság ez a nap az emlékezés napja is, amikor leülnek, és elgondolkodnak az elmúlt év dolgairól, és megpróbálják úgy mozgatni a mérlegen a dolgaikat, hogy több jó cselekedetük legyen, mint rossz. Egy héttel korábban persze nekifognak minél több jót tenni, hogy a mérleg a megfelelő irányba mozdulhasson majd.

A törvényt nem azért kaptuk, hogy bárki is megigazulhasson általa, mert ha a megigazulás a törvény által történne, akkor Krisztusnak nem kellett volna meghalnia.

vs. 19-20

Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azt a törvény alatt élőknek mondja, hogy elnémuljon minden száj, és az egész világot Isten ítélje meg.

Mert a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó sem öelötte. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.

Ez a törvénynek a helyes értelmezése, és ez az, amit a farizeusok nem értettek Jézus idejében. Annyira félremagyarázták a törvényt, hogy teljesen hibásan a saját önelégültségük megerősítésére használták. Pál írt a saját, farizeusként megélt tapasztalatairól, és arról a „megigazulásról”, ami a törvény által van. Azt mondta, hogy a törvényt tekintve feddhetetlen volt. De végül arra a következtetésre jutott, hogy mindent, ami akkor nyereség volt számára, most

kárnak ítélt Jézus Krisztus ismeretének páratlan nagyságáért, aki miatta szenvedett, hogy ne legyen önelégült többé, hanem megigazuljon a benne való hitben.

Jézus azt mondta, hogy „*ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és a farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába*” (Mt 5:20). Ez a kijelentés örökre elveheti a kedveteket a törvénytől, amennyiben eddig saját munkátok és erőfeszítésetek árán akartatok bejutni a mennyországba.

Senki nem volt szorgalmasabb a törvény megtartásában, mint az írástudók és a farizeusok. Jézus ötféle módon mutatta be, hogy ők nem értik a törvény lényegét. Mind az öt esetben azt bizonyította, hogy ők fizikai módon értelmezik a törvényt, pedig a törvény a lélekre vonatkozik. Jézus ezt mondta: „Azt hallottátok a törvényből, hogy: „Ne ölj”, de én azt mondom nektek, hogy aki megveti az atyjafiát, az vét a törvény ellen, mert a megvetésből származik a gyilkosság. Azt is hallottátok, hogy megmondattok: „Ne paráználkodj”. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki kívánsággal tekint egy nőre, az is megszegte ezt a parancsolatot, mert a szívében már paráznaságot követett el vele” (Mt 5:21-22, 27-28).

Tehát hiába tartom meg fizikailag a törvényt, mert ha a lelki részét figyelmen kívül hagyom, akkor bűnös vagyok. A törvény célja, hogy tudatára ébresszen bűnösségednek, és ezáltal Istennél keressed a megigazulásodat. Mert a törvény Jézus Krisztushoz vezet mindannyiunkat, azért hogy befejezzük a saját erőnkől való próbálkozások sorozatát. Ha kiforgatod a törvényt, és eszköznek használod a saját önelégültséged alátámasztására, akkor teljesen félreértetted a törvény szándékát, és így nem találsz megigazulásra Isten előtt. Pál rámutat arra, hogy a zsidó, aki ismerte a törvényeket, nem találta meg Isten igazságát, de a pogány, aki tudta, hogy milyen gyenge és szerencsétlen, kereste Isten kegyelmét, és megtalálta a megigazulást.

vs. 21. Most pedig a törvény nélkül jelent meg Isten igazsága, amelyről bizonyosságot is tesznek a törvény és a próféták.

Itt a hit általi megigazulásról van szó. Isten azt mondta Hóseás prófétának, hogy az igazak hitből élnek, Ábrahámról pedig azt olvashatjuk, hogy hitt Istennek, és Isten a hitét számította be neki igazságul.

vs. 22-24

Isten pedig ezt az igazságát most nyilvánvalóvá tette a Krisztusban való hit által minden hívőnek. Mert nincs különbség:

mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének.

Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által.

Ha te a mai napon tisztában vagy azzal, hogy nem vagy képes a saját erőből igaz életet élni, mert már küzdöttél, segítségért kiáltottál, már megtettél mindent, de rájöttél, hogy mindez hiába – akkor nagyon jó helyen vagy! Jó jelölt vagy arra a megigazulásra, amit Jézus Krisztuson keresztül nyilatkoztatott ki Isten számunkra.

vs. 25-26

Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte türelme idején, hogy e mostani időben mutassa meg igazságát: mert ahogyan ő igaz, igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz.

Istennek szembe kellett néznie egy problémával. Ő azért teremtette az embert, hogy közösségben lehessen egy olyan teremtménnyel, akinek isteni képességei vannak, de saját életét irányítja. Az ember olyan szeretetre való képességgel volt megáldva, mint Isten, tudván, hogy létezik a végtelen, és hogy Istennel a végtelenségig élhet szeretetteljes kapcsolatban. Egy dologra volt szükség csak, arra, hogy ez a teremtmény azt a lehetőséget válassza, hogy kimutatja Isten iránti szeretetét és hit által elfogadja Isten vezetését. Ezért kellett neki választási lehetőséget felajánlani, amely a kert közepén levő fa volt, amely a jó és a rossz tudásának fája volt. Azután Isten kijelentette, hogy „minden fáról ehetsz, kivéve a kert közepén levőről, mert azon a napon, amikor eszel belőle meg fogsz halni, lelki halállal, elveszítve az Istennel való kapcsolatodat.”

A bűn következménye az ember életében mindig az, hogy megszakad a kapcsolata Istennel. A bűnünk elválaszt minket Istentől. Amikor az ember vétkezett, önmagát vonta ki az Istennel való kapcsolatból. Miután megtört ez a kapcsolat, Isten céljai is sérültek. Isten továbbra is közösségben akart lenni az emberrel, de amíg a bűn ott volt, az ember nem tudott közösségben lenni Vele. Ezért tenni kellett valamit az ember bűnével. Azért, hogy Isten megújítsa közösségét

az emberrel, az Ószövetségben adott egy rendszert a zsidó népnek, amelyben hit által a bűnüket egy állatra vetették: „vidd a kost a pap elé, tedd a kezed a fejére, és valld rá minden bűnödöt a kos fejére”. Utána a pap megölte a kost, és felajánlotta Istennek vétekáldozatul. A kos helyettesítő áldozata elfedte az illető bűnét, és bűnei megbocsáttak.

Ha ez a mai napig érvényben volna, és állatokat kellene áldozni ahhoz, hogy Isten megbocsássa a bűneidet, akkor ez a büntelenségi állapot nem sokáig tartana. Lehet, hogy már a parkolóból kifelé menet újabb bűnt követnél el, úgyhogy újabb áldozatra lenne szükség, hogy Istennel közösségben lehessél.

Annak idején hit által áldoztak, mert ezek az áldozatok előremutattak arra az áldozatra, melyet később Isten biztosított számunkra.

Ábrahám gyönyörű története arról szól, hogy Isten azt mondta neki, hogy vegye az egyetlen fiát, Izsákot, és áldozza fel azon a hegyen, amelyet mutatott neki. Helyezzük ezt a János 3:16 mellé: *„Úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adta”*. Ábrahám tehát fogta a fiát, Izsákot, és elindultak Hebronból ahhoz a bizonyos hegyhez. Három nap múlva megérkeztek. A hegyre felfelé menet megszólalt Izsák: „Apám, itt van a tűz meg a fa, de hol van az áldozatra való bárány?” Ábrahám így válaszolt: „Fiam, az Úr maga fogja az áldozatot hozni”. (1 Móz 22:1-8) Felérkeztek a hegyre, Ábrahám feltette Izsákot az oltárra, felemelte a kését, és ekkor megszólalt Isten: „Elég, Ábrahám, helyben vagyunk. Ott egy kos a bokrok között, fogd, és áldozd fel azt.” Ábrahám így nevezte el azt a helyet: „Az Úr gondoskodik”, vagy: „Az Úr hegyén a gondviselés”. (1 Móz 22:9-12)

Ez a Mórijjá hegy, az Úr hegyén a gondviselés, ahol áldozatot kért az Úr Ábrahámtól.

Azok az áldozatok, amelyeket később Isten a mózesi törvényekbe foglalt, mind előremutattak annak az ígéretnek a beteljesedésére, amelyet Isten Ábrahámnak adott, és kétezer év múlva, a Mórijjá hegy tetején, Isten valóban maga hozott áldozatot Jézus Krisztus keresztfeszítésével.

Isten kijelentette számunkra az igazságát, és Isten igazságos, amikor megigazít minket, mivel Jézus magára vette bűneinket, és meghalt értünk. Isten igazságos halálos ítélete a bűn felett végre lett hajtva. Ezáltal Isten most igazságos alapon igazíthat meg minket.

Isten megigazított engem a Jézus Krisztus vérébe vetett hitem által, Jézus Krisztus megváltása alapján, így megkaptam a múltbeli bűneim bocsánatát.

vs. 27. Hogyan lehetséges akkor a dicsekvés? Lehetetlenné vált.

Nem dicsekedhetek ma mindazzal a jóval, amit tettem, vagy azzal a sok áldozattal, melyet hoztam, vagy azzal, hogy mekkora küzdelem árán szereztem meg az aranyalmákat a hétfejű sárkány legyőzésekor. A dicsekvés ki van zárva, mivel a Jézus Krisztusba vetett hitem által igazultam meg, és bármilyen dicsekvés egyedül Jézusban lehetséges. Ahogy Pál is mondta: *„Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével”* (Gal 6:14). Minden dicsekvésem arról kell, hogy szóljon, hogy mit tett értem Jézus, nem pedig arról, hogy én mit tettem érte.

Sajnos az egyházban gyakran azon van a hangsúly, hogy mit kellene nekünk tennünk Istenért. „Istenem, segíts ebben, és köszönöm, hogy a múltat már megbocsátottad.” Ugyanis az az igazság, hogy én magam is mély lelkiismeretfurdalásban tartottam a gyülekezetet éveken keresztül, mert mindig arról beszéltem, hogy többet kellene, hogy tegyenek Istenért. „Többet kellene feláldoznotok, többet kellene adakoznotok, többet kellene tennetek, többet kellene imádkoznotok” – ilyeneket mondtam. Azt a munkát hangsúlyoztam, amit az ember kellene, hogy tegyen Istenért. Segítettem kiosztani a munkát, táblázatokat készítettem, hogy a haladást jelző csillagocskákat beleragasztgathassák.

Az Új szövetség arra mutat rá, amit Isten tett értünk, és nem arra, amit mi tehetünk, vagy amit mi kellene, hogy tegyünk Istenért. A keresztre irányítja a figyelmünket, és Isten segítsen, hogy ne dicsekedjek semmi mással, csak a kereszttel. Ha szorgalmas vagyok, és naponta két órát imádkozom, négy órán keresztül tanulmányozom Isten Igéjét, és három órán keresztül bizonyosságot teszek, akkor jólesne felállni, és elmondani, hogy mindezt megtettem, dicsőség Istennek. De közben magammal dicsekedtem, és sokan mondják majd, hogy ez aztán az igaz ember! De nem így van! Én bűnös vagyok, reménytelenül bűnös. Ha nem lenne Isten kegyelme, akkor már rég ítéletet érdemeltem volna. De Isten szeretett engem, és elküldte a Fiát, aki szintén szeretett, és magára vállalta a bűneimért a felelősséget, és meghalt helyettem! Most pedig felajánlja nekem a megbocsátást, az igazságot, a megigazulást, a közösséget, ha egyszerűen hajlandó vagyok hinni az értem hozott áldozatában.

A menyországba érve, nem azzal fogunk foglalatoskodni, hogy elmeséljük egymásnak azokat a remek dolgokat, amiket a földön Istenért tettünk. Ott Jézusról fog minden szólni, mert Ő tisztított meg minket, és Ő általa mehetünk az Atya elé.

vs. 3:27 - 4:2

Hogyan lehetséges akkor a dicsekvés? Lehetetlenné vált. Milyen törvény által? A cselekedeteké által? Nem, hanem a hit „törvénye” által.

Hiszen azt tartjuk, hogy hit által igazul meg az ember, a törvény cselekvésétől függetlenül.

Vagy Isten kizárólag a zsidóké? Nem a pogányoké is? Bizony, a pogányoké is;

mert egy az Isten, aki megigazítja a körülmetéltet hitből, a körülmetéletlent pedig hit által.

Érvénytelenné tesszük tehát a törvényt a hit által? Szó sincs róla! Sőt inkább érvényt szerzünk a törvénynek.

Mit mondjunk tehát, mit ért el Ábrahám, a mi test szerinti ősatyánk a saját erejéből?

Ha ugyanis Ábrahám cselekedetekből igazult meg, akkor van mivel dicsekednie, de nem Isten előtt.

Ha Ábrahámot cselekedetei igazították volna meg, akkor ő aztán tényleg dicsekedhetett volna a tetteivel: „Elhagytam az otthonomat, otthagytam a családomat az Eufrátesz túloldalán, és vándoroltam anélkül, hogy tudtam volna, hová megyek, mert arra vártam, hogy Isten meg fogja mutatni. Kész voltam feláldozni a fiamat, stb, stb...”- lett volna mivel dicsekednie, ha a cselekedetei által igazult volna meg.

vs. 3-4

De mit mond az Írás? „Hitt Ábrahám az Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságnak.”

Aki fáradozik, annak a bért nem kegyelemből számítják, hanem azért, mert tartoznak vele.

Isten soha sem marad adós. Ha a megigazulás a cselekedetek alapján lehetséges lenne, akkor Isten tartozna nekem a megváltással, mihelyt megtettem a megfelelő dolgokat. De a megigazulás hit által van, az Ő kegyelméből.

vs. 5. Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak a hite számít igazságnak.

Ezt nagyon szeretem, mert számomra is megnyitja az ajtót, és nyitva is tartja, hogy bármikor mehessek Isten elé azzal a várakozással, hogy Ő meg fog áldani. Még akkor is, ha teljesen elrontottam a lelki dolgaimat. Isten az Ő kegyelme alapján, és nem az én törvénnyel szemben mutatott hűségem alapján áld meg engem.

Életem során gyakran a legnagyobb áldások a legnagyobb bukásaim után következtek, mert tudtam, hogy teljesen Isten kegyelmére kell bíznom magamat, és tisztában voltam vele, hogy nem mehetek Isten elé a saját érdemeim alapján. Meg kell szabadulnunk attól a Téalapó mesétől, hogy Isten a jó kisfiúknak szép játékokat osztogat a zsákjából, de ha rossz fiú voltál, akkor virgácsot fogsz kapni. Ez nem így van, mert Isten áldásai az Ő kegyelmétől függenek, és ezért mindig a rendelkezésünkre állnak. Az ajtó mindig nyitva áll. Isten igazként tekint rám, mert teljesen hiszek abban az áldozatban, amelyet Jézus értem hozott, amint magára vette a bűneimet, és meghalt helyettem. Mivel teljesen hiszek ebben, Isten rám tekintve azt mondja: „Íme, az igaz ember.” Én pedig ezt elfogadom, mert ismerem a saját hibáimat, és ezért nem merek előtte saját erőmből megállni.

vs. 6. Ahogyan Dávid is azt az embert mondja boldognak, akinek az Isten cselekedetek nélkül tulajdonít igazságot:

Dávid erről az állapotról ír a 32. zsoltárban:

vs. 7. „Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik.”

Ebben a zsoltárban Dávid arról az időszakról beszél, amikor el akarta fedezni a bűnét Isten előtt, de Isten keze olyan súlyosan nehezedett rá, hogy belülről teljesen kiszáradt, és a csontjai elnehezültek. Végül eljutott oda, hogy megvallotta bűneit Isten előtt, és Ő azonnal megbocsátott neki mindent.

vs. 8. „Boldog az az ember, akinek az Úr nem tulajdonít bűnt.”

Isten nem tulajdonít büntetést annak az embernek, aki hisz és bíz Jézus Krisztusban. Milyen jó ez! Magamtól nem merném ezt kijelenteni, csak azért mondom, mert itt van a Szentírásban. Nagyon boldog vagyok, amiért Isten igaznak tulajdonít engem, és nem tekint a bűneimre!

vs. 9-13

Most tehát ez a boldognak mondás csak a körülmetélteknek szól-e, vagy a körülmetéletleneknek is? Valóban azt olvassuk, hogy „Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.”

De milyen állapotában fogadta el őt igaznak: körülmetélten vagy körülmetéletlenül? Nem körülmetélten, hanem körülmetéletlenül.

Sőt a körülmetélkedés jelét is körülmetéletlenül tanúsított hite igazságának pecsétjéül kapta, hogy atyja legyen minden körülmetéletlen hívőnek, hogy azok is igaznak fogadtassanak el; és hogy atyja legyen azoknak a körülmetélteknek is, akik nemcsak körül vannak metélve, hanem nyomába is lépnek atyánk, Ábrahám körülmetéletlenül tanúsított hitének.

Mert Ábrahám vagy az utóda nem a törvény, hanem a hitből való igazsága alapján részesült abban az ígéletben, hogy örökölni fogja a világot.

Isten Ábrahámnak ezt az ígéletet a törvény előtt 400 évvel, és még a körülmetélkedés előtt adta, azért, hogy az ígélet minden egyes ember számára érvényes legyen faji megkülönböztetés nélkül.

vs. 14-17

Hiszen ha a törvény emberei az örökösök, akkor üressé lett a hit, és valóra válthatatlan az ígélet;

mivel a törvény csak büntetést eredményezhet. Ahol azonban nincs törvény, ott nincs törvénszegés.

Azért adatott tehát az ígélet a hit alapján, hogy kegyelemből legyen, és így bizonyos legyen az ígélet Ábrahám minden utóda számára: nem csak a törvény alatt élőknek, hanem az Ábrahám hitét követőknek is. Ő mindnyájunk atyja

Isten színe előtt, ahogyan meg van írva: „Sok nép atyjává tettelek.” Mert hitte, hogy Isten megeleveníti a holtakat, és létre hívja a nem létezőket.

Egy érdekes oldaláról ismerjük meg itt Istent, mert Ő még Izsák fogantatása előtt azt mondta Ábrahámnak, hogy Sárán keresztül áldja meg. Már a születése előtt úgy beszélt Izsákról, mint előről. Isten ezt megteheti, mert Ő az örökkévalóságban él, és az örökkévalóságban minden jelen időben van. Tehát beszélhet a mi szemszögünkből még csak eljövendő dolgokról úgy, mintha már léteznének, mert Ő már látja azokat. Ezt talán a legnehezebb felfogni Istennel kapcsolatban, mivel mi időkorlátok között élünk. A halottak feltámadását is nehéz megérteni, mégis abban a pillanatban, amikor a lelkem elhagyja ezt a testet, azonnal belép az időtlenség zónájába, ahol minden jelen idő.

Salamon a Prédikátor könyve 3:15-ben azt mondta, hogy: *„Ami volt, régóta megvan, és ami lesz, már régen megvolt.”* Ez az örökkévalóság, időzóna nélkül. A tegnap ma van, és a holnap is ma van. Isten a történelem teljes folyamatát egyszerre látja, mint ahogy a helikopterben ülő utas is egyszerre nézheti a város minden utcáját, az összes emberrel és a történésekkel együtt. Isten láthatja Ádámot, amint éppen bűnbe esik az Édenkertben 6000 évvel ezelőtt, és ugyanakkor én is ott vagyok a látószögében a mai napon, ahogy haladok a történelem folyásában. Isten az egész folyamatot egyszerre látja. Láthatja Jézus Krisztus dicsőséges eljövetelét, az ezeréves uralmát - az egészet egyszerre.

Én viszont lent vagyok a város forgatagában, és meg kell várnom, hogy megtörténjenek a különböző események, mert időben ezek még nem értek el hozzám. Ezért a prófécia arról szól, amit Isten lát, mert számára az jelen, de számomra még eljövendő. A mi kis miniatűr agyunk ezt nem tudja felfogni, mert nem tudunk időn kívül gondolkodni, de Ő igen, Ő nemcsak egy részét látja a dolgoknak, hanem a teljességet.

Amikor Isten azt mondta Ábrahámnak, hogy „vedd az egyetlen fiadat, Izsákot, és áldozd fel”, Ábrahám hit által vette a fiát, és elment ahhoz a hegyhez. Nem tudta, hogy Isten hogyan fogja ezt véghezvinni, de biztos volt benne, hogy Izsákkal együtt jön le arról a hegyről, hiszen ezt mondta a szolgálóinak a hegy lábánál: *„Maradjatok itt a számmal, én pedig a fiammal felmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok” (1 Móz 22:5).*

Ábrahám tudta, hogy Isten azt ígérte neki, hogy Izsákon keresztül fogja őt megáldani, és Izsáknak még nincsenek gyerekei, tehát vissza kell, hogy jöjjön a hegyről. Lehet, hogy Isten a halálból fogja feltámasztani, ha szükséges, mert Isten meg kell, hogy tartsa az ígérteit. Hogy

miként tartja meg, az az Ő dolga. Ha Ő azt mondta, hogy áldozzam fel Izsákot, megteszem, Ő meg akkor fel fogja támasztani. Ábrahám hitt a feltámasztásban, hiszen a három napos vándorút alatt Izsák halott volt Ábrahám gondolataiban a Zsidókhöz írt levél szerint:

Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett, és egyszülött fiát vitte áldozatul az, aki az ígéretekot kapta, akinek megmondattott: „Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni”. Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani. Ezért vissza is kapta őt, aki így a feltámasztás példájává lett. (Zsid 11:17-19).

Sokan nem értik, hogy miként áldozhatja fel valaki a saját fiát, de azért rázza ez meg őket, mert nem ismerik a teljes Igét. Nem értik Ábrahám hitét, hogy tudta, hogy Izsáknak élnie kell ahhoz, hogy gyerekei lehessenek. Tudta, hogy ez Isten dolga, nem az övé, mert Isten megígérte, hogy az áldás Izsákon keresztül fog jönni.

vs. 18-19

Reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, ahogyan megmondattott: „Ennyi lesz a te magod!”

Mert hitében nem gyengült meg, amikor arra gondolt, hogy százesztendőös lévén, elhalt már saját teste, és Sára méhe is elhalt.

Az első kulcs Ábrahám hitéhez az, hogy nem számolt az emberi nehézségekkel. Ez általában a mi bukásaink első oka. A problémáinkat kategorizáljuk: egyszerű, nehéz, lehetetlen csoportokba osztva.

vs. 20-21

Isten ígérteét sem vont a kétségbe hitetlenül, sőt megerősödött a hitben dicsőséget adva Istennek, és teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni.

Ábrahám tudta, hogy ő maga képtelen ezt megvalósítani, hiszen már évek óta próbálkozott, de mivel Isten Sárán keresztül ígérte a fiát, ezért Ábrahám tudta, hogy Isten képes ezt véghez is vinni.

Négy kulcs a hithez: nem számolni az emberi nehézségekkel, nem megkérdőjelezni az ígérteet, elfogadni az ígérteet és dicsőíteni Istent érte, tudván, hogy Isten képes véghezvinni akármit, amit megígért.

vs. 22-25

Ezért Isten ezt „be is számította neki igazságul”.

De az, hogy „beszámította neki igazságul”, nem egyedül érte van megírva, hanem értünk is, akiknek majd beszámítja, ha hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottak közül Jézust, a mi Urunkat; aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.

Isten Ábrahám hitét igazságul számította be. Ugyanígy a mi Jézus Krisztusba vetett hitünket is igazságul fogadja el, mert Ő a mi bűneinkért adta életét a kereszten, és a mi megigazulásunkért támadt fel halálból.

Ez azt jelenti, hogy most tehetek bármit, élhetek a testem uralma alatt, minden élvezetbe belevethetem magam, mert azt gondolom, hogy úgymint a hitem az, amit Isten igazságul elfogad? A következő fejezetben erre a kérdésre ad választ Pál, és rámutat, hogy egyesek miként élnek vissza Isten kegyelmével. Megtehetjük-e ezt?

Ha ezzel befejeznénk a Római levél tanulmányozását, akkor nagy bajba kerülnénk. Meg kell értenünk, hogy Isten itt egy különleges embercsoporthoz szól: azokhoz, akik keresztre feszítették Krisztussal, akik a régi embert halottnak tartják, és most már Lélekben járnak.

Lenyűgöz, hogy Isten mennyire szeret engem, és hogy Jézus képes volt magára venni a bűneimért járó büntetést, hajlandó volt meghalni helyettem, és hajlandó volt az én bűnösségem következményeit viselni. Nagyon szeretem Őt, és nagyra értékelem az irántam való szeretetét. És mivel szeretem Őt, Neki akarok élni, Őt szeretném szolgálni, és csak azokat a dolgokat akarom tenni, amelyek számára kedvesek. Semmi olyat nem szeretnék tenni, amivel megszomorítanám, úgy akarok járni, ahogy Ő járt, úgy akarok megbocsátani, ahogy Ő, és úgy akarok szeretni, ahogy Ő.

Krisztus szeretete kötelez engem, ezért sokkal magasabb mérce szerint élek, mint amit bármilyen törvény diktálni tudna nekem. A szeretet törvénye kötelez: szeretet Isten és Jézus Krisztus iránt, mely arra indít, hogy csak olyan dolgokat tegyek, amelyek az Ő dicsőségére vannak.